

Γεννήθηκα στα λασπόνερα της Ειδομένης

12:57 | 11 Μαρ. 2016
Τελευταία ανανέωση 23:41 | 12 Μαρ. 2016

Μου αρέσει! 0

Κοινοποίηση

Tweet

Φωτεινή Λαμπρίδη

Τα ενυπόγραφα άρθρα εκφράζουν τον συντάκτη τους, χωρίς να συμπίπτουν κατ' ανάγκη με την άποψη του Tvxs.gr.

Όταν μεγαλώσει κάποιος θα τον/ τη ρωτήσει «Πού γεννήθηκε;» και θα πει «Στα λασπόνερα της Ειδομένης». Θα περιγράψει όσες ιστορίες δεν διαγράφηκαν διά παντός από τη μνήμη των προγόνων του.

Θα πει πως η μάνα του κατάφερε να φύγει από την κόλαση κυοφορώντας τη νέα ζωή. Θα πει πως δεν είδε, αλλά ποιο βρέφος δεν αισθάνεται το φόβο και την αγωνία της μάνας όταν αναγκάζεται να διασχίσει τη μία κόλαση μετά την άλλη και γατζώνει τα νύχια σε βάρκες, σφίγγει τις γροθιές σε καταυλισμούς, κρύβεται από τους ρατσιστές κι ελπίζει, ελπίζει....

Θα πει γεννήθηκα στην Ειδομένη ανάμεσα στους κυνηγημένους συμπατριώτες μου και στους αλληλέγγυους σε μια χώρα που αν και βρισκόταν σε κρίση, οι μάνες γεννούσαν σε μαιευτήρια και κρατούσαν τα βλαστοκύτταρα, μην τυχόν τα χρειαστεί για να σωθεί στο μέλλον το αγγελούδι τους.

Θα πει πως τις μέρες εκείνες οι μεγάλοι έκλειναν τα σύνορα για να προφυλαχτούν από τον μέγα κίνδυνο των προσφύγων, για να μην

εισβάλουν στις τακτοποιημένες χώρες τους οι άνθρωποι που ξεριζώθηκαν για να αποφύγουν τα πυρά τους. Αλλά έτσι ήταν τα πράγματα τότε στην Ευρώπη θα πει. **Με το ένα χέρι μας κλάδευαν και με το άλλο μας έκλειναν την πόρτα.** Όπως είναι και σήμερα, φοβάμαι πως θα πει.

Εμείς τουλάχιστον σωθήκαμε θα πει γιατί **ξέρω πως τον καιρό εκείνο πάνω από 2.000 πρόσφυγες και μετανάστες έχασαν τη ζωή τους** - ανάμεσά τους και συγγενείς μου - προσπαθώντας να φθάσουν στην Ευρώπη διασχίζοντας τη Μεσόγειο», μέσα σε 2 χρόνια.

Ήταν Μάρτης κι εκείνες τις μέρες έβρεξε στον καταυλισμό θα πει και γεννήθηκα με μοναδική προφύλαξη ένα αντίσκηνο από νάιλον. Δεν είχαμε τηλεόραση και υπολογιστές αλλά βρήκα μια φωτογραφία. Πριν λίγα χρόνια στο ίντερνετ. Κάποιος με ξέβγαλε με εμφιαλωμένο νερό, προφανώς κρύο, και δίπλα μου, μέσα στο αντίσκηνο γελούσαν δυο παιδιά.

Άκουσα ιστορίες για μαυραγορίτες στα νησιά που προσπαθούσαν να βγάλουν κάτι από το δράμα μας και για φιλόξενους ανθρώπους που μας αγκάλιασαν. Για ένα ζευγάρι γερόντων που δάκρυσε για τις γιαγιάδες που τάζαν με στοργή τα προσφυγόπουλα για ακτιβιστές που πάλεψαν για το δικαίωμά μας να υπάρξουμε και για φασίστες που ήθελαν να μας αφανίσουν για πλούσιες κυρίες που φωτογραφιζόντουσαν δίπλα στα τρόφιμα που μας πρόσφεραν για δεκάδες ανώνυμους πολίτες που δεν φωτογραφήθηκαν ποτέ δίπλα στα αντικείμενα της προσφοράς τους.

Αλλά η μάνα μου δεν πολυμιλάει για εκείνες τις μέρες θα πει. Κι εγώ δε βλέπω τον κόσμο να έχει αλλάξει δραματικά φοβάμαι πως θα πει.

Εκείνες τις μέρες διάφοροι φιλικοί στους πρόσφυγες θεσμοί εξέφραζαν την ανησυχία τους, **αλλά με την ανησυχία οι δρόμοι δεν άνοιγαν.** Συνεδρίαζαν σε κλειστά γραφεία, γύρω από οβάλ στρογγυλά και τετράγωνα τραπέζια. **Αλλά οι δρόμοι δεν άνοιγαν και οι φράκτες δεν έπεφταν.**

Λίγοι επέμεναν να εστιάζουν στις αιτίες που μας ξερίζωσαν από τον τόπο μας αλλά οι αιτίες είναι κάτι που δεν μπαίνει ποτέ στο τραπέζι των συνεδριάσεων θα πει, γιατί μοιάζουν με μεγάλο καθρέφτη και **είναι εξαιρετικά επικίνδυνο να τοποθετείς έναν καθρέφτη πάνω στο τραπέζι που συνεδριάζουν οι ισχυροί.**

Γεννήθηκα στα λασπόνερα της Ειδομένης θα πει. Τον Μάρτη του 2016. Θα μεγαλώσει το βρέφος και ίσως κληθεί να παραλάβει κάποιο βραβείο στο μέλλον ως σύμβολο μιας γενιάς προσφύγων που τα κατάφερε, μόνη της όπως πάντα.

Και για το άλλοθι που χρειάζεται διαχρονικά ο πολιτισμός της υποκρισίας. **Και μακάρι να πει: Κρατήστε τα βραβεία στα κλειστά σας γραφεία δολοφόνοι!**

Με αφορμή τη νέα ζωή που άνοιξε τα μάτια της στην Ειδομένη...